

Lord Raffles

genaamd

Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE VALSE BANKIER

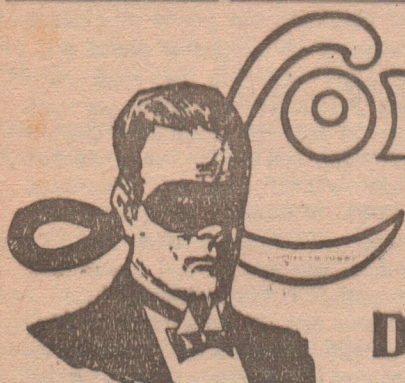
N° 2665

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Cord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE VALSE BANKIER

HOOFDSTUK I.

DE INBRAAK

Het was ongeveer twee uur in de nacht. De maan hield zich schuil achter een dikke wolkenbank, waaruit gestadig een trage regen drensde, die de straten van Londen nog vuiler maakte, dan zij doorgaans al waren.

Paddington, een van de deftige westelijke wijken van de wereldstad, lag daar heel stil en maar af en toe hoorde men de stappen van de voorbijgangers, die vlug naar huis liepen en met moeite hun parapluie openhoudend tegen de gure rukwinden.

Langs de Edgeware Road liepen met vlugge passen twee heren, met lange regenjassen aan en hun hoed diep over de

ogen getrokken.

Zonder iets te zeggen stapten zij door, zich blijkbaar niets aantekkend van de regen, die steeds harder uit de donkere hemel begon neer te stromen.

Op de hoek van de Harrow Road sloegen zij deze brede straat in en volgden haar geruime tijd, tot zij de hoek van Maida Hill hadden bereikt.

Daar stond een vrij groot, nog nieuw gebouw, met een hardstenen pui van de brede weg gescheiden door een kleine voortuin, waar doorheen een klinkerpad naar de huisdeur liep.

Elven boven de straat telde het huis een zestal kelderramen met vuistdikke

tralies er voor.

Naast de huisdeur hing een koperen plaat, waarop met rode letters te lezen was:

AUSTIN GRAMMONT

Commissionnaire in effecten

Bankzaken en gros en en detail

Aan de kant van Maida Hill bezat het huis ook een deur, en verderop was er nog een tweede, maar deze was aangebracht in een muur van ongeveer twee meter hoog, die om een grote tuin heen liep.

Het leek een ogenblik of de beide heren wilden doorlopen, maar zij sloegen snel Maida Hill in, en het volgende ogenblik waren zij verdwenen, alsof zij plotseling door de grond waren gezakt.

Zij hadden echter niets anders gedaan dan de kleine tuindeur in te slippen, waarvan zij blijkbaar een sleutel hadden.

En toch hoorden zij hier blijkbaar niet thuis, want in plaats van direkt het huis door de achterdeur binnen te gaan, stonden zij geruime tijd een beetje voorovergebogen en ingespannen luisterend stil.

Wie waren deze twee heren, die op zo'n ongewoon tijdstip en langs zo'n ongebruikelijke weg het huis van de bankier Grammont binnengingen?

De grootste, de man met het strakke, scherp getekende gezicht, was John Raffles, de langgezochte vijand van Scotland Yard en zijn metgezel was zijn vriend Charles Brand.

Toen in het grote huis totaal niets te horen was, liepen zij voorzichtig over de grasrand van een van de tuinpaden, naar de achterkant van het huis, en stonden daar weer even stil.

Nu vroeg Charles Brand, zo zacht, dat het bijna niet te verstaan was:

— Hoe staat het eigenlijk met het hondje van onze vriend Grammont? Ik dacht dat het een erg waakzaam dier was?

— Dat is het ook, en als ik een vreemdeling was, zou het beest zeker vreselijk te keer gaan en ons verraden. Maar ik heb in mijn kwaliteit als Lord

William Aberdeen bij ieder bezoek, dat ik aan Grammont bracht, de gelegenheid te baat genomen om goede maatjes met Sherif te worden. Het dier komt mij altijd kwispelstaartend tegemoet zonder enig geluid te geven.

Net toen Raffles dit gezegd had, liet een naburige kerkklok een enkele galmende slag horen.

Het was half drie.

Raffles verloor geen tijd, maar ging direkt aan het werk.

Van onder zijn jas haalde hij een kleine leren tas te voorschijn, met een aantal instrumenten erin, allemaal door hem zelf uitgevonden, die zorgvuldig in fanel gewikkeld was, opdat zij niet zouden kunnen rammelen.

Eén daarvan was een vlijmscherpe beitel, met enigszins gekromd lemmet, dat hij in het paneel van de achterdeur zette, en vervolgens een stuk uit de deur sneed, groot genoeg om er de hand door te kunnen steken.

Het eerste, wat hij deed, was de draad van een alarminrichting door te snijden, die onder het bereik van zijn hand langs de deurpost liep.

Daarna trok hij een paar zware grensels terug en tenslotte draaide hij de sleutel in het slot om.

Een ogenblik later stonden de beide mannen binnen.

Raffles had dit alles allemaal op de tast gedaan, maar nu zij binnen waren, zette hij eerst het uitgesneden stuk van het paneel weer in de deur, en daarna maakten de beide mannen licht met hun zaklantaarns.

Zij stonden in een gang met blauwe tegels op de vloer.

In het midden daarvan begon de diensttrap, die naast de bediendekamer liep, waarvan de deur half open stond.

Er lag geen loper op de trap, maar desondanks slopen de beide mannen volkomen geruisloos naar boven en bereikten zo de eerste verdieping.

Zij stonden op een portaal met een dikke cocoslouper, waarop twee deuren uitkwamen.

Charles Brand keek Raffles vragend aan, maar deze schudde ontkennend het hoofd en zei, na zijn mond vlak bij het

oor van de ander te hebben gebracht:

— De rookkamer en de kleine biljart-zaal.

— Waar is ergens de werkkamer?

— Aan het eind van deze gang, en daar staat ook de brandkast, zoals ik je verteld heb, maar wij zijn in het midden van de zomer en het zou ons veel te lang ophouden, om dat zware meubelstuk open te breken of open te branden. Over een uur is het klaarlichte dag.

— Maar hoe komen wij er dan in?

— De sleutels heeft Grammont in zijn slaapkamer, in de la van het nachtkastje. Wij zullen het oude, beproefde middel moeten toepassen en een beetje bedwelmend gas in de slaapkamer spuiten. Het is een kwestie van vijf minuten. Je hebt toch alles bij je?

— Ja, natuurlijk. Waar is de slaapkamer van Grammont?

— Een verdieping hoger, ga maar mee.

Zij sloegen een hoek van de gang om en gingen opnieuw een trap op, maar deze keer een brede, kunstig bewerkte, van zwaar eikenhout.

Deze trap was met een dikke Smyrna loper belegd, en de voetstappen van de beide mannen waren absoluut onhoorbaar.

Na het licht van hun lampen zover te hebben gedempt, dat zij er nog net even bij konden zien, slopen de beide mannen naar een hoge, wit gelakte deur, met mooi snijwerk versierd.

Brand begreep, dat dit het moeilijkste deel van de onderneming zou zijn. Dit was zeker de slaapkamer.

Raffles bukte zich, bracht zijn oog voor het sleutelgat en kwam dadelijk met een verbaasd gezicht weer overeind.

— Wat is er? vroeg Charles een beetje ongerust.

— Wat er is? Er brandt geen licht in de kamer.

— Wat zou dat dan?

— Wel, ik weet pertinent zeker, dat Grammont steeds gewend is met licht aan te slapen. Hij zou in het donker geen oog dicht kunnen doen, zo heeft hij herhaaldelijk in gezelschap verzekerd.

— Hij zal toch niet de stad uit zijn?

vroeg Brand.

— Welnee, om half elf was hij nog in de Windsor Club. Er was toen geen sprake van dat hij de stad uit zou gaan. Zijn gewoonten zijn heel geregeld, hij had om half één uiterlijk in bed moeten liggen. Ik geloof dan ook niet, dat hij op het ogenblik in deze kamer is.

— Maar daar dienen wij toch zekerheid over te hebben, antwoordde Brand zacht fluisterend.

— Natuurlijk. Als hij binnen is, dan is de deur zeker op slot; als ik haar open kan maken, dan kunnen wij er wel zeker van op aan, dat hij niet thuis is.

En met deze woorden legde Raffles zijn hand op de knop van de deur, en begon haar met oneindig geduld, en uiterst langzaam om te draaien.

Er gingen bijna vijf volle minuten voorbij en toen week de deur naar binnen open.

Raffles maakte haar, na zijn revolver te hebben gepakt, weer dicht en op het eerste gezicht zagen de beide vrienden, dat het grote mahoniehouten ledikant in het midden van de kamer onbeslapen was.

De beide mannen keken elkaar even aan en toen zei Brand:

— Ik geloof, dat wij nu wel rechtsomkeer kunnen maken. Natuurlijk heeft hij de sleutels van zijn brandkast in zijn zak.

— Dat is nog zo zeker niet, maar in ieder geval is de kans groot. Nu, bij gebrek aan brood, eet men korstjes van pastelen, zei Raffles schouderophalend. Er zal in ieder geval wel iets in zijn bureau te vinden zijn. Een paar duizend pond is wel niet veel, maar het is beter dan helemaal niets.

Op dit ogenblik deed een zacht geritsel hem plotseling ophouden en met de vinger aan de trekker van zijn revolver roerloos stilstaan.

Het geritsel kwam van de kant van de grote kleerkast, en het volgende ogenblik kwam kwispelstaartend een kleine fox-terrier aanlopen, die zich met een geweldige geeuw behaaglijk uitrekte en toen naar Raffles toe kwam alsof hij een oude kennis was.

Hij ging tegen hem opstaan, en Raf-

fles streeelde het dier over de schrandere kop en zei zachtjes:

— Ga maar weer slapen, sherif, je bent een brave hond.

Het dier scheen hem heel goed te begrijpen, en trippelde kalm weer naar zijn warm plekje in de hoek bij de klerkast, waar hij rustig ging liggen en verder geen notitie meer nam van de beide indringers.

Raffles en Brand verlieten de kamer, waar zij niets meer te zoeken hadden, gingen weer naar beneden en stapten de grote werkkamer van de bankier binnen, waar in een hoek, half in een muur gemetseld, een brandkast van bijna twee meter hoogte stond.

— Wat een gevaarte! schrok Brand bewonderend.

— O, wij zullen het ding nog wel eens aan de tand voelen, antwoordde Raffles glimlachend.

— Wanneer de nachten wat langer worden en ik er wat meer tijd aan kan besteden, zullen wij dit huis nog wel eens met een bezoek vereren.

Onder het praten was hij naar een prachtig schrijfbureau toegelopen, en in een oogwenk hadden zijn vaardige vingers het slot open en de la opengeschoven.

Zijn vermoeden bleek juist te zijn, want in een van de stevig gesloten la-

den vond hij een pakje bankbiljetten, dat hij in de binnenzak van zijn jas liet glijden.

Hij liet zijn blikken door de kamer dwalen, nam hier en daar terloops een paar mooie gouden voorwerpen van schoorsteen of tafeltje, en liet ze nonchalant in de tas glijden, die Charles Brand voor hem open hield.

Daarop keek hij op zijn horloge.

Het was net drie uur.

— Kom, Charles, wij zullen dit huis maar weer verlaten, waar wij zo weinig gastvrij ontvangen zijn, zei Raffles. Een volgende keer beter.

De twee vrienden gingen de kamer uit, sloten de deur achter zich, gingen de bediendentrappetrap weer af en stonden een ogenblik later op straat.

Een ogenblik bleven zij staan luisteren, maar toen er niets te horen was dan heel in de verte de stap van een patrouillerende politie-agent, sloegen zij de kraag van hun jassen op en verlieten het terrein van hun nachtelijke werkzaamheden, om pas een heel eind verder, aan het begin van de Oxford Street, een taxi aan te roepen, die hen tot op honderd meter zou brengen van het prachtige huis in de Cromwellstreet, dat Raffles onder de naam van Lord Aberdeen bewoonde.

HOOFDSTUK II.

EEN VREEMDE VERKLARING

In de avondbladen van de volgende dag stond een vrij uitvoerig relaas over de inbraak en Raffles en Brand lazen het met de belangstelling van een acteur voor de kritiek van een première.

En zij lazen het ook met een verbazing, die groeide, naarmate zij verder kwamen.

Dit gebeurde in de grote conversatiezaal van het Cecil-hotel, waar zij gedieneerd hadden.

Raffles had een nummer van de « Times » genomen, Charles Brand had een Daily Mail laten brengen en in deze laatste krant las de jongeman het volgende verslag van de inbraak:

In de afgelopen nacht heeft er weer een uiterst brutale inbraak plaats gehad in het nieuwe huis van de heer Austin Grammont, de bekende bankier, dat deze niet lang geleden in Paddington, Harrow Road, 39, heeft laten bouwen.

De inbrekers zijn via de tuin binnengekomen en hebben zich toegang tot het huis weten te verschaffen, door een stuk uit een paneel van de achterdeur te zagen en door de opening heen de knippen terug te schuiven en het slot om te draaien.

Ook hebben zij de draden van de alarminstallatie doorgesneden.

De inbrekers hebben echter niet geprobeerd de geweldig grote brandkast open te breken, waar zij zeker voor zijn teruggeschrikt, maar heb-

ben zich tevreden moeten stellen met de inhoud van het schrijfbureau, waaruit zij ongeveer elfhonderd pond sterling aan bankpapier mee konden nemen, benevens een aantal gouden voorwerpen tot een gezamenlijke waarde van zeshonderd pond.

Op welk tijdstip de inbraak is gepleegd, is niet nauwkeurig na te gaan, maar in ieder geval moet het na één uur geweest zijn, want op dat tijdstip was de butler van de heer Grammont, Henry Dayton, nog wakker.

Toen ging hij pas naar bed, daar hij veronderstelde, niet langer op zijn meester hoeven te wachten.

De heer Grammont zelf verklaarde tegenover de detektive, die het onderzoek leidde, dat hij omstreeks half twee was thuisgekomen, en toen dadelijk naar bed was gegaan, en dat hij weliswaar een half uur later lawaai had menen te horen, maar dat niet alarmerend had gevonden en opnieuw was ingeslapen.

De bedienden zelf hebben helemaal niets gehoord, maar wat het vreemdste is, ook de fox-terrier, anders een heel waaks dier, dat bij het minste geluid aanslaat, heeft helemaal geen teken van leven gegeven.

De politie stelt een grondig onderzoek in, maar zij heeft maar weinig hoop, dat zij de daders zal kunnen pakken, want deze hebben niet het minste spoor achtergelaten.

Daar de conversatiezaal op dit ogenblik bijna totaal verlaten was, had Brand dit korte verslag op zachte toon aan Raffles kunnen voorlezen.

Toen hij klaar was, zei Raffles:

— De « Daily Mail » noemt het gedrag van Sherif het vreemdst. Maar er is één ding, dat nog veel vreemder is, en dat is dat Grammont, die niet thuis was, ons gehoord heeft.

— Dat is wel heel gek. Maar is het niet mogelijk, dat hij ergens anders is geweest, in een andere kamer misschien?

— Dat is eenvoudig ondenkbaar, Charles. Ik moet je eerlijk zeggen, dat ik niet goed begrijp, met welke reden Grammont verklaard heeft, dat hij thuis was, terwijl wij heel positief weten, dat dat niet het geval is geweest.

— Ik kan je daar geen antwoord op geven, het is mij volkomen een raadsel. Het lijkt mij, dat daar maar één verklaring voor mogelijk is. Grammont is ergens geweest, wat hij tot iedere prijs geheim wilt houden, en daarom heeft hij maar gezegd, dat hij iets gehoord heeft. Hij kan onmogelijk weten, dat wij in de slaapkamer zijn geweest en daarom gelooft hij, dat hij ongestraft deze leugen kan vertellen. Maar waarom liegt de man? Welke reden kan hij daarvoor hebben?

Maar in deze verwachting zou Raffles bedrogen worden.

In de late avondedities ontbrak verder nieuws over de inbraak, geen enkel woord, misschien op verzoek van de politie.

Maar daarentegen las Raffles een bericht, dat hem erg trof, ofschoon het helemaal niets te maken had met de inbraak en alleen maar, omdat het feit, waarop het bericht betrekking had, was gebeurd op zeer korte afstand van het huis in de Harrow Road.

Het blad, waarin het bericht voorkwam, was de « Daily Telegraph » en het luidde als volgt:

GEHEIMZINNIGE MOORD

Een griezelige ontdekking.

In de afgelopen nacht is er in Paddington een geheimzinnige misdaad

gepleegd, waaromtrent de politie nog volkomen in het duister tast en die grote opschudding heeft verwekt in de hele buurt.

Een paar machinisten gingen vanochtend omstreeks vier uur naar hun machine in het spoorwegdepot, tussen de Harrow Road en Bishop Road.

Aan de kant van Harrow Road is het terrein alleen door een laag ijzeren hek van de openbare weg afgesloten, terwijl het aan de drie andere kanten omgeven is door 'n hoge muur.

De machinisten hadden de loods bijna bereikt, toen zij in de halve schemering iets wits meenden te ontdekken onder een goederenwagen.

Zij kwamen dichterbij en schrokken met een kreet van afschuw achteruit.

Daar, tussen de rails lag een menselijk lichaam, helemaal naakt.

De beide mannen vatten echter moed en trokken het lichaam te voorschijn. Zij hadden een lijk in hun handen.

Zoals gezegd, ontbrak ieder spoor van kleding, de vingers hadden ook geen ringen, maar wat het vreselijkste was, het gezicht was totaal onkenbaar, bedekt met een laag geronnen bloed, en afschuwelijk verminkt.

De beide machinisten vermanden zich en zochten naar het wapen, waarmee deze vreselijke verwondingen waren toegebracht, die het gezicht zodanig hadden verminkt, dat herkenning wel onmogelijk zou zijn.

En al heel snel hadden zij het gevonden; op een paar meter afstand lag een soort zware koevoet, zoals ze in de depots veel gebruikt werden om wissels over te halen.

Het moordwapen was van onder tot boven met bloed bespat.

De beide machinisten renden, bleek van schrik en trillend over hun hele lichaam, naar het huisje van de portier, dat aan de ingang van het grote hek staat, en vertelden hem, stotterend van ontzetting, hun ontdekking.

Tien minuten later was de politie ter plaatse, nog geen kwartier daar-

na was een inspekteur van politie en een politiearts gearriveerd.

Deze laatste stelde als zijn vaste overtuiging vast, dat de ongelukkige nog geen volle drie uren dood kon zijn.

Hij was waarschijnlijk eerst bewusteloos geslagen, waarna men als een krankzinnige op het gezicht had gebeukt met de ijzeren staaf, zodat dit volkomen onkenbaar was geworden.

De politie staat hier voor een raadsel. Zij heeft alleen kunnen ontdekken, dat het slachtoffer waarschijnlijk ongeveer halverwege het lage hek verraderlijk is overvallen en, na te zijn neergeslagen door de moordenaar of de moordenaars, over het hek is gesmeten, waarna zijn aanvallers hem over het emplacement naar een reeks wagons hebben gesleurd.

Het onderzoek van het lijk leverde verder praktisch geen resultaat op. De dokter kon nergens een litteken ontdekken of enig ander herkenningsteken.

Op verzoek van de politie vermelden wij hier het signalement van de dode, natuurlijk voor zover dit mogelijk is:

Lengte 64 inches, borst breed en gewelfd, benen in geringe mate hoepelvormig, hoofdhaar donkerblond, gave tanden, behalve een tweede rechterboventand, die geplombeerd is, grote voeten en fijne, blanke handen, kortgeknipte snor.

Degenen, die mogelijkerwijs omtrent de identiteit van de dode inlichtingen zouden kunnen verschaffen, worden verzocht zich op het hoofdbureau van politie, Victoria Embankment aan te melden.

Raffles liet het blad zakken, waarin hij dit treurige bericht had gelezen en wendde zich tot Brand die het al had gelezen, met de opmerking:

— Daar zal wel weinig van terecht komen. Als het gezicht zo verminkt is, dat het onkenbaar is geworden, dan zal het wel erg moeilijk zijn de dader te vinden.

— Met welk doel zouden de moorde-

naars hun slachtoffer zo verschrikkelijk hebben toegetakeld? vroeg Brand die nog vol afschuw was over wat hij had gelezen.

— Dat kan ik je niet vertellen, maar in ieder geval moet de man, die het deed, gewoon een beest zijn geweest.

— En waarom is het lijk helemaal uitgekleed?

— Ook op die vraag moet ik je het antwoord schuldig blijven, Charles, ik weet het niet, dat is alles wat ik zeggen kan.

Raffles haalde zijn schouders op en ging verder:

— De politie zal wel gauw inzien, dat zij voor een zware taak staat en aan het signalement heeft men niet veel.

Toen de beide vrienden dit gesprek voerden, zaten zij in de biljartzaal van het huis in de Cromwellstreet, waar Gaston, de oude kamerbediende, net de laatste avondedities had binnengebracht.

Maar al snel was de aandacht van de beide vrienden weer helemaal bij de zonderlinge zaak in Harrow Road, waarvoor zij nog steeds geen oplossing hadden kunnen vinden.

Raffles had een verse sigaret opgestoken en liep nu in gedachten, met een rimpel tussen de wenkbrauwen, de kamer op en neer.

Eindelijk barstte hij los:

— Ik had er heel wat voor over, als ik maar een flauw vermoeden had, waarom Grammont verklaard heeft, dat hij iets van inbrekers gehoord heeft, terwijl wij toch, als wij tenminste niet allebei stom of kinds zijn, absoluut zeker weten, dat hij niet thuis was gisternacht, in ieder geval niet tussen half drie en drie uur, het tijdstip van onze inbraak.

— Ik moet ook toegeven, Edward, dat ik het niet goed begrijp. Het is toch niet aan te nemen, dat de man maar iets gezegd heeft, om een smoesje verlegen was, zoals het in de volksmond heet.

Raffles richtte zich op en zei energiek:

— Wij zullen dat zaakje eens onderzoeken, Charles, ik geloof, dat hier meer achter schuilt, dan wij op het eerste gezicht kunnen vermoeden.

HOOFDSTUK III.

SHERIF

De volgende dag, omstreeks tien uur in de ochtend, stopte een taxi voor het huis in Harrow Road, waar de inbraak was gepleegd.

Raffles, die in de auto had gezeten en nu op het huis toeliep, belde aan en wachtte totdat de deur zou worden opengedaan.

Toen voelde hij plotseling iets langs zijn benen strijken.

Hij keek omlaag en ontdekte Sherif, de kleine fox-terrier, drijfnat en bibberend van koude, die hem smekend aankeek.

Op dit ogenblik ging de deur open en de hond stoof naar binnen, luid blaffend en er zich niets van aantrekkend, dat hij met zijn modderige poten en zijn nat haar het kostbare vloerkleed in de hal en de marmeren vloer vuil maakte.

De bediende, het was Henry Dayton, de butler, keek verbaasd van de hond naar de bezoeker en vroeg toen:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, brengt u de hond mee? Is hij met u meegelopen?

— Absoluut niet. Ik vond hem hier op de stoep voor de deur.

— Ik kan maar niet begrijpen, waar het beest gezeten heeft. Het is gistermorgen de deur uitgelopen en sindsdien is het niet terug geweest. Mijnheer Grammont zal aardig boos zijn. En wilt u mij nu zeggen, wie ik moet aandienen?

— Ik ben William Blackburn, van het particulier detektivebureau en ik wil

mijnheer Grammont mijn diensten aanbieden, in verband met de inbraak. Onze voorwaarden zijn zeer billijk en ik weet zeker, dat mijnheer Grammont van onze diensten wel gebruik zal willen maken.

— U kunt het proberen, maar ik geloof, dat u uw tijd verknoeit. Mijnheer wil geen werk van de zaak maken.

— Geen werk? riep Raffles verwonderd uit. Maar, wat drommel, elfhonderd pond aan goud, is toch geen schijntje.

— Dat vind ik ook, maar mijnheer schijnt er anders over te denken. Hij heeft de detektives van Scotland Yard ook al weggestuurd, die hier naar sporen kwamen zoeken en hij verklaart, dat het de moeite niet waard is en dat men de inbrekers toch niet vindt.

Raffles stond even in gedachten en ineens scheen hem iets in te vallen. Hij wendde zich tot de butler met de vraag:

— Hoor eens hier, naar je uiterlijk te oordelen, ben je zeker de butler, nietwaar?

— Inderdaad, mijnheer, antwoordde de man geveleid.

— Wil je me dan antwoorden op een paar vragen?

— Als het niet te lang duurt... antwoordde de man met een schuwe blik naar de grote trap.

— Ik zal het kort maken, dat beloof ik je. Is het zeker, dat op de nacht van de inbraak, eergisteren dus, niemand

van de bedienden iets gehoord heeft?

— Totaal niets, mijnheer. Ik slaap zelf in het sousterrain en de twee andere bedienden op de bovenste verdieping, terwijl de huishoudster een verdieping lager slaapt. Maar het is een groot huis, en als de inbrekers hun vak verstaan hebben, dan is het heel begrijpelijk, dat wij hen niet gehoord hebben.

— U bent om één uur naar bed gegaan, las ik in het verslag in de bladen?

— Het kan er geen vijf minuten over zijn geweest.

— Hadt u toestemming om naar bed te gaan, als uw meester wat laat thuis kwam?

— Ik hoef nooit later dan tot half een te wachten. Het werd eergisteren één uur, omdat ik toevallig in een spannend boek had zitten lezen.

— Het is natuurlijk onwaarschijnlijk, dat mijnheer Grammont kan zijn thuisgekomen, zonder dat u het gemerkt hebt?

— Dat is onmogelijk, mijnheer. Ik ben de hele avond in of bij de hall geweest, en van twaalf tot één heb ik op de grote bank, daar bij die lamp, zitten lezen.

— Mijnheer Grammont had natuurlijk een huissleutel?

— Dat spreekt van zelf. Maar ik zeg u nog eens, dat hij onmogelijk had kunnen binnenkomen, of ik had hem moeten zien en horen.

— Kunt u zich nog herinneren, wanneer uw meester het huis verlaten heeft, om naar de Windsor Club te gaan?

— Dat was ongeveer om half tien, antwoordde de butler na enig nadenken.

— Hoe laat stond mijnheer Grammont gisteren op?

— Wel, vroeger dan hem misschien lief was, want ik ontdekte natuurlijk dadelijk de inbraak, toen ik langs de werk-kamer liep. Dat was omstreeks acht uur en ik ben toen dadelijk mijnheer Grammont gaan waarschuwen, die nog in zijn slaapkamer was.

— Sliep hij?

— Nee, hij was al wakker.

— Wat deed hij op dat ogenblik.

— Dat weet ik niet, de slaapkamer-

deur was dicht.

— Was uw meester gewend, die deur gesloten te houden?

— Nee, dat heb ik nog nooit opgemerkt.

Raffles haalde een geldstuk uit zijn vestzakje en stopte de butler het in de hand.

— Ik dank u voor uw mededelingen, ik zal er later nog wel gebruik van kunnen maken.

De butler wilde iets zeggen, maar boven aan de trap klonken voetstappen en Austin Grammont kwam naar beneden, terwijl hij bezig was zijn handschoenen dicht te knopen.

En toen gebeurde er iets heel zonderlings.

Sherif, die al die tijd had rondgesnuffeld, nu en dan het water van zich afschuddend, had zijn baas nauwelijks in het oog gekregen, of hij vloog de trap op en begon woedend tegen Grammont te blaffen.

Deze schopte nijdig naar de hond en riep naar beneden:

— Ik heb je gezegd, Dayton, dat ik het mormel niet meer wilde zien. Hoe komt het, dat het beest hier nog is?

— Aan mij. Maar mijnheer heeft mij niets gezegd! riep de butler verwonderd uit.

— Nu, dan is het aan een van de anderen geweest, antwoordde Grammont.

Zijn gezicht was bleek en strak en hij hield de steeds woedender blaffende hond van zich af met de voet.

Raffles had dit kleine toneeltje met de grootste verbazing bekeken en hij vroeg zich vergeefs af, wat de oorzaak kon zijn van het gedrag van het dier wiens genegenheid voor zijn baas hem bekend was.

Hij bestudeerde aandachtig, maar tersluiks het gezicht van de bankier, en hij las er een uitdrukking op, die hij er tevoren nog nooit op gezien had, een uitdrukking van wreedheid.

— Maar wat is er met die man gebeurd? mompelde hij zachtjes in zichzelf. Zou hij op weg zijn, krankzinnig te worden? Is het mogelijk, dat hij daarom helemaal niet meer weet wat hij eergisternacht gedaan heeft? Ik

moet en zal zekerheid hebben.

Op dit oogenblik kreeg Grammont de bezoeker in de gaten en vroeg op tamelijk onvriendelijke toon:

— Wat is dat? Wat wilt u, mijnheer? Dadelijk was Raffles in zijn rol.

Hij nam beleefd zijn hoed af en zei:

— Ik vraag excuus, mijnheer, als ik u soms lastig kom vallen, maar ik kom u mijn diensten aanbieden als partikulier detektive. Ik ben William Blackburn.

— Zo, mijnheer, het is plezierig dat te horen, maar ik zal geen gebruik maken van uw aanbieding, zei Grammont kortaf. Ik heb al aan de officiële politie laten weten, dat het mij de moeite niet waard is, om zoveel drukte over de zaak te maken. Vindt men het gestolene en ontdekt men de dief of de dieven, zoveel te beter. Maar in het tegenovergestelde geval kan het mij totaal niet schelen. Ik ben gelukkig rijk genoeg.

— Alweer een nieuwe karaktertrek, mompelde Raffles in zichzelf. Je bent mij nooit sympatiek geweest, vriend Grammont, maar je hebt toch nooit over je rijkdommen gebluft.

En daarop ging hij verder:

— Het spijt mij werkelijk, meneer. Onze condities zijn heel billijk en ik ben zeker, dat ik binnen korte tijd de daders zou hebben gevonden. Misschien komt u nog wel op uw besluit terug en dan ben ik gaarne tot uw dienst.

— Dat denk ik haast niet, mijnheer, zei Grammont droogjes. Ik heb weinig tijd, met dergelijke futuliteiten kan ik mij echt niet ophouden.

Intussen had de butler niet zonder moeite de kleine terrier opgevangen en hem in een kamer, die op de hall uitkwam, opgesloten.

Het leek Raffles dat Grammont een snelle blik vol haat op de dichte deur wierp. Daarop kwam Grammont snel de overige treden van de trap af, liep door de hall en verdween zonder verder notitie van de zogenaamde detective te nemen.

Raffles keek hem een oogenblik na en wendde zich toen weer tot de butler met de vraag:

— Is uw meester altijd zo goed ge-

mutst?

— Ik moet toegeven, dat het humeur van mijnheer vandaag al bijzonder slecht is, anders gaat het nogal.

— Wat mankeert die hond toch? ging Raffles nieuwsgierig verder.

Dayton haalde de schouders op.

— Ik begrijp er zelf geen sikkiepit van. De hond is altijd dolblij, als hij mijnheer ziet en hij is voor vreemden niet bijzonder toegankelijk.

Raffles dacht een oogenblik na en vroeg toen plotseling:

— Het is een onbescheiden vraag, maar mijnheer Grammont drinkt toch niet?

De butler scheen een oogenblik te aarzelen, of hij wel op de vraag zou antwoorden en toen antwoordde hij zachties:

— Als u mij bepaald belooft, dat u het niet verder zult vertellen, mijnheer drinkt de laatste tijd meer, dan wel goed voor hem is! En dan doet hij aan morfine en meer dergelijke dingen.

Raffles schudde een paar keer 't hoofd en bleef in gedachten voor zich uitstaren.

Toen merkte hij op:

— Dan heb ik hier verder niets meer te zoeken. Mijnheer Grammont schijnt niet van mijn hulp gediend te zijn; het spijt mij, ik stelde veel belang in de zaak. Apropos, hoelang heeft mijnheer Grammont die terrier al?

— Minstens een jaar of drie. Hij heeft hem als pukkje van maanden gekocht.

— Is de hond wel eens meer zo woedend tegen hem tekeer gegaan?

— Bij mijn weten nog nooit.

— Hoe komt het dier zo kletsnaf en blijkbaar uitgehongerd?

— Dat mag Joost weten. Mijnheer is gisterochtend met hem uitgegaan, en hij moest hem toch aan de lijn meenemen. Het verwonderde mij toen al, dat de hond absoluut niet mee wilde, en ook zei mijnheer tegen mij, dat het dier te lastig begon te worden, en dat ik het maar moest weggeven. Toen hij terugkwam, een uur later, verklaarde hij dat de hond van hem was weggelopen in de drukte op het Strand.

— Merkwaardig mompelde Raffles,

Hij knikte de butler toe en verliet het huis.

Op straat riep hij een taxi aan en liet zich tot dicht bij zijn huis in de Cromwellstreet brengen.

Charles Brand wachtte hem op in de bibliotheek. Hij was net terug van een tochtje op zijn motor en vroeg dadelijk op nieuwsgierige toon:

— Heb je met Grammont gesproken? Neemt hij je diensten aan?

— Ik heb met hem gesproken, maar hij wil geen gebruik maken van mijn diensten.

— Dus je hebt niets bijzonders kunnen ontdekken; het geval is nog altijd even raadselachtig?

— Mijn beste Charles, het is nog veel raadselachtiger geworden, zei Rafles. Ik moet je echter bekennen, dat ik er maar heel weinig meer van begrijp. De man legt tegenover de politie een verklaring af, waaruit moet blijken dat hij thuis was in de nacht van de inbraak. Waarom? ik weet het niet. Vanochtend was ik bij hem en wie denk je dat ik bij de deur ontmoette? Geef het maar

dadelijk op, je zou het toch niet raden. Sherif, zijn kleine, trouwe fox-terrier. Het beest was drijfnat en waarschijnlijk letterlijk uitgehongerd, want het arme dier had de hele dag van gisteren en hoogstwaarschijnlijk ook de hele nacht op straat gezworven in die plasregen.

— Dat is sterk, riep Brand verontwaardigd uit. Ik heb nooit bijzonder veel met Grammont opgehad, maar in ieder geval had hij een goede karaktertrek en dat was juist de liefde voor zijn dieren en speciaal voor Sherif. Wat is er dan toch met de man gebeurd?

— Dat heb ik mij ook afgevraagd, Charles, toen ik dit uit de mond van de butler hoorde. En ik kan er maar één antwoord op vinden; er moet hem iets overkomen zijn, waardoor zijn hersens zijn aangetast. Maar wat dat is, dat weet ik nog niet, maar ik zal het te weten komen. Van dit ogenblik af, zullen wij met z'n drieën, jij, mijn trouwe James en ik, het huis in het oog houden. Er is iets niet in orde daar in de Harrow Road, dat is zeker.

HOOFDSTUK IV.

HET DONKERE WATER VAN DE THEEMS

Het was omstreeks één uur in de nacht van dezelfde dag.

In een portiek van een huis tegenover de bank van Austin Grammont stonden twee mannen.

Het waren Raffles en Charles Brand.

Met eindeloos geduld hadden zij de wacht gehouden, na Henderson, de chauffeur van Raffles, te hebben afge-lost.

Dat was omstreeks acht uur in de avond geweest en Henderson had hun verteld, dat hij helemaal niets bijzonders had kunnen ontdekken.

Grammont had de hele dag thuis doorgebracht, en hij had hem vele uren achter elkaar in zijn werkkamer voor zijn bureau zien zitten.

Bezoekers waren er helemaal niet geweest, maar wel een paar winkelbedienden. En na acht uur had de bankier zijn huis al evenmin verlaten. Hij had zeker veel te werken, want door de reet van een gordijn voor een raam van zijn werkkamer scheen licht. Voor het overige was het huis al om elf uur volkomen donker geweest.

Geruime tijd hadden de beide vrienden zwijgend bij elkaar gestaan, toen Brand opmerkte:

— Ik sta nog voortdurend te denken aan het vreemde optreden van Grammont. Wat denk je van mijn stelling, dat de man misschien zo geschrokken is door de inbraak, dat dit zijn verstandelijke vermogens heeft aangetast.

— Ik geloof niet, dat Grammont daar de man voor is, Charles, zei Raffles, hoofdschuddend. Dat er iets met zijn hersens gebeurd moet zijn, dat staat volgens mij wel vast, maar als ik dat aanneem, dan kan ik daarmee nog altijd niet het vreemde gedrag van de hond verklaren. Een hond, die werkelijk op zijn baas gesteld is, verandert niet zo van de ene dag op de andere, als die baas hem eens wat ruw behandelt.

Een naburige kerkklok liet juist een enkele sonore klank horen, toen plotse-ling de lichtkier verdween.

— Nu zal hij wel naar bed gaan, en wij kunnen, lijkt mij, wel hetzelfde doen, zei Brand.

— Een ogenblikje, Charles, het is nu toch al laat, en wij kunnen nog wel een kwartiertje wachten.

Raffles had deze woorden nauwelijks uitgesproken, of boven de straatdeur van het grote bankgebouw werd een flauw schijnsel zichtbaar, dat vlug weer verdween.

— Je motor, Charles, vlug! zei Raffles.

Brand had de zware Harley Davidson, waarmee hij en Raffles hier waren gekomen in een garage neergezet, die dag en nacht open was en op maar enige tientallen meters afstand in een zijstraat lag.

De jongeman holde weg, haalde de motor, maar bleef voor de garage staan, vanwaar hij de voordeur van het

bankgebouw in het oog kon houden.

Net ging de deur open en Austin Grammont verscheen. Hij had zijn vilten hoed diep in de ogen getrokken en hield een kleine tas in de hand.

In een straat als deze rijden er op ieder uur van de nacht nog vrij veel taxi's voorbij en de bankier had er dan ook gauw een gevonden.

Hij gaf de chauffeur blijkbaar een of ander adres op en stapte in.

En nauwelijks was de auto weggereeden, of Raffles holde op zijn beurt naar de motor toe en wipte achter Brand op de duo.

— Houd hem goed in het oog, maar kom niet te dicht bij, riep hij hem toe.

De tocht zou niet lang duren, want al veertig minuten later stopte de taxi in 'n straat, die op de Theemskade uitkwam.

Het was niet ver van de Lambeth Bridge.

Nog juist bijtijds had Brand de motor al kunnen remmen, na vlug een zijstraat te zijn ingedraaid.

Terwijl hij hem op de standaard zette, keek Raffles voorzichtig om de hoek en zag hoe Grammont met de chauffeur afrekende, terwijl hij de tas naast zich op het asfalt had gezet.

Niet ver daar vandaan was een garage en Raffles beval:

— Breng je motor snel daar onderdak, Charles, maar vlug wat! Hij schijnt lopend verder te gaan, en wij kunnen de motor dus niet gebruiken.

Terwijl Brand de motor ging wegbrengen, hield Raffles de bankier in het oog.

De auto had dicht bij een lantaarnpaal stilgestaan, en Raffles zag dat het gezicht van de bankier bleek en vertrokken was.

De tas trok ook zijn aandacht, zij was zwaar en waarschijnlijk erg kostbaar, want zij was van echt varkensleer.

Nu nam Grammont ze op, knikte de chauffeur toe en liep haastig de straat af, die naar de Theemskade liep.

Juist kwam Brand weer aanrennen en de twee mannen volgden nu de nachtelijke wandelaar op veilige afstand.

Dat was wel nodig, want op dit uur van de nacht waren er in deze straat zo goed als geen voorbijgangers.

Ook de Theemskade was op deze plek nu stil en verlaten.

— Ik had er een lief ding voor over, als ik wist, wat Grammont met die tas van plan is, fluisterde Brand.

Intussen had Grammont de Theemskade over een afstand gevolgd en liep nu de Lambeth Bridge op.

Ongeveer halverwege de brug scheen hij stil te staan.

Raffles en Brand, die zich snel achter de borstwering van de kade verborgen hadden, konden zijn gestalte vaag onderscheiden, zoals hij daar over de ijzeren leuning boog en aandachtig scheen rond te kijken.

Het was al bij half drie, in de verre omtrek was in deze anders zo drukke buurt niemand te bespeuren.

— Nu wil ik toch gevild worden, als ik iets van die hele vertoning begrijp, fluisterde Brand, bij wie de spanning iedere sekonde groter werd. De man moet werkelijk niet goed bij het hoofd zijn. Lieve hemel, kijk nu toch eens wat hij doet.

Dat was werkelijk raar genoeg...

Want er kwam een donker voorwerp van de brugleuning naar beneden zakken; dat moest de tas zijn, die Grammont aan een touw liet zakken, waarschijnlijk, omdat hij bang was, dat de plons van het zware voorwerp in het water, de aandacht van een patrouillerende agent zou trekken.

Langzaam zakte de tas naar de donkere, geheimzinnig glanzende oppervlakte van de Theems. Binnen een halve minuut zou de tas onder de golven verdwenen zijn.

Raffles verloor geen tijd.

Hij greep Brand bij de arm en trok hem mee, terwijl hij fluisterde:

— Ga gauw mee, op twintig passen hier vandaan moet een sloep liggen van de rivierpolitie, met een dreg er in.

De beide mannen renden gebukt langs de borstwering verder, daalden een trap af en renden naar een kleine roeiboot, vastgemeerd aan een paal, die een bord droeg, waarop met witte letters geschil-

derd stond: « Politiedreg ».

Er was echter niemand in de nabijheid en de beide vrienden konden in het bootje springen en het losmaken, zonder dat iemand het zag.

Ook de man op de brug, die daar zels iets vreemds deed, scheen voor niets anders oog te hebben, dan voor de tas, waarvan de onderkant het water al raakte.

Toen liet Grammont het touw schieten, en geruisloos zank de tas in de golven.

Alsof de duivel hem op de hielen zat, holde Grammont weg, zonder zelfs, om te kijken.

De beide vrienden hadden de riemen al gegrepen en roeiden nu zo snel zij konden, naar de plek, waar de tas was gezonken.

En het was nu voor hen een groot voordeel, dat Grammont de tas aan een touw had laten zakken, want nu moest die rechtstandig gezonken zijn.

Raffles begon de dreg eerst los te maken en dadelijk plonsde de loden kogel, voorzien van een zestal haken, overboord.

Hij hoefde de dreg maar even heen en weer te trekken over de bodem, en toen greep een van de haken al in een van de leren handvaten van de tas.

Zo palmde Raffles snel de tas in en het volgende ogenblik had hij die aan boord getrokken.

Nauwelijks konden de beide vrienden een kreet onderdrukken; er kwam geluid uit de tas! Het was een zacht, erbarmelijk klagend gejang als van een dier in doodsnood.

Vliegensvlug gespte Raffles de leren riemen los, schoof de knippen terug en daar lag de tas open op de bodem van de boot.

— Sherif! riep Brand ontzet en van verwondering helemaal ontdaan.

Ja, het was de fox-terrier van Austin Grammont, juist op het nippertje gered van de verdrinkingsdood, met half gesloten ogen en moeilijk ademhalend.

Alsof hij met een menselijk wezen te doen had, zo behandelde Raffles direkt de kleine drenkeling.

Hij wreef hem voorzichtig over het

ijsskoude lijfje, zodat het ingeslikte water weer werd overgegeven en drukte en perste zolang, tot de bloedsomloop weer was hersteld.

Met hun beide zakdoeken en met een das van Brand werd het dier drooggewreven, en daarop kreeg het een plaatsje onder de korte overjas van Raffles.

Brand was intussen voorzichtig terug geroeid, er op lettend met zijn riemen zo weinig mogelijk geluid te maken.

Het geluk was hun gunstig, want nog altijd was er niemand bij de aanlegplaats te zien.

Zij meerden de kleine jol weer, legden haar vast, trokken de dreg op en aanvaardden toen snel de terugweg; Raffles met de hond onder zijn jas en Brand met de tas in de hand.

Zij gingen weer naar de garage, Brand stapte weer in het zadel en daarachter troonde Raffles, in een wel wat moeilijke houding, want hij moest onder de ene arm de tas vastklemmen en met de andere de kleine Sherif beschutten.

Geen twintig minuten later stopte de motor voor de tuindeur van het huis in de Cromwellstraat.

Brand was al van het zadel afgesprongen en opende de deur met zijn sleutel, waarop zij allebei vlug naar binnengingen en de motor in de garage zetten.

Henderson, die prima oren had, en die boven de garage zijn kamer had, was direkt wakker geworden en kwam nu met zijn hoofd uit het raam, maar werd met een paar woorden gerustgesteld.

Raffles en Brand liepen de tuin door en stapten het huis aan de achterkant binnen.

Nu werd allereerst voor de hond gezorgd.

Brand ging in de keuken eerst wat melk warmen en de hond likte het schoteltje gretig op, kreeg vervolgens een heel blikje ossentong te verorberen en werd tenslotte in een wollen deken gerold en kreeg een heerlijke plaats in de hoek van de sofa in de rookkamer.

Raffles keek enige tijd naar het mooie dier, dat daar nu zo rustig lag te slapen, en keek toen met zijn doordrin-

gende grijze ogen naar Brand.

— Wel, dat is al een heel vreemde zaak, vindt je niet? vroeg hij langzaam.

— Als Grammont niet volslagen krankzinnig is, waarom deed hij dit dan in 's hemelsnaam?

— Ik begin nu te geloven, Charles, dat de bankier helemaal niet gek is, maar integendeel bijzonder goed weet wat hij doet. Die hond is hem te lastig.

— Als je denkt, Edward, dat je nu de zaak plotseling voor me hebt opgehelderd, dan heb je het mis, riep Brand uit. Waarom is die hond hem te lastig?

— Ik wilde, dat ik je op die vraag een antwoord kon geven, Charles. Als het

niet zo idioot klonk, dan zou ik zeggen dat er een verwisseling heeft plaats gehad. Sherif is door een andere hond vervangen.

— Maar dat is waanzin, Edward! riep Brand ongeduldig uit.

— De hond kan dus niet geruild zijn, denk je? vroeg Raffles met een zonderling lachje.

— Dat lijkt mij volkomen onmogelijk.

— Welnu, dan is er maar één andere oplossing mogelijk, als baas en hond elkaar niet meer herkennen, wat hier het geval is, dan moet er een verwisseling van baas hebben plaats gehad.

HOOFDSTUK V.

HET LIJK OP HET EMPLACEMENT

Charles Brand bleef Raffles geruime tijd met een wezenloos gezicht aanstaren.

Eindelijk kon hij uitbrengen:

— Neem mij niet kwalijk, het kan natuurlijk wel aan mij liggen, maar als de zaak mij tot dusverre alleen nog maar raadselachtig is geweest, dan wordt ze mij nu totaal onbegrijpelijk. De baas verwisseld? Met wie? Waarom? Wanneer? Is Grammont dan niet langer Grammont?

— Ik denk, dat Grammont dood is, antwoordde Raffles rustig.

Brand vloog van zijn stoel op en riep uit:

— Wat zeg je daar? Hoe kun je dat weten? Wij hebben hem nog geen uur geleden zien wegvlugten van de Lambeth Bridge.

— Ik denk niet, dat die man Grammont was! ging Raffles kalm verder.

— Maar mijn hemel, hoe kom je daar zo plotseling op. Wat breng je er toe, om dat te denken?

— De hond, en niets anders dan de hond. Een mens kan zich vergissen, het instinct van een dier bedriegt nooit. Hoe verklaar je het nu, dat de hond in een

nacht omdraait als een blad op een boom? Je hadt het dier vanochtend woedend tegen hem te keer moeten zien gaan; het scheelde maar weinig of hij was hem aangevlogen, als de butler hem niet had tegengehouden.

— Dat kan ik niet verklaren, Edward!

— Er bestaat niets onverklaarbaars. De hond is, daar wil ik nu wel een eed op doen, zo fel tegen Grammont, omdat hij Grammont niet is. Ik voel zelf wel, dat wat ik nu beweer, erg vreemd moet klinken en toch moet het de waarheid zijn, omdat een andere verklaring niet mogelijk is.

— Als je niet meer gegevens hebt, dan deze... riep Brand uit.

— Natuurlijk heb ik er meer, want dit zou me zeker niet voldoende zijn. Waarom denk je wel, dat Grammont 's nachts om één uur tersluiks zijn huis verlaat, als iedereen slaapt, om zijn hond te gaan verdrinken. Ik zal je vertellen waarom hij dat wilde doen. Hij is bang voor het dier.

— Bang, waarom?

— Hij is bang, dat de hond hem vroeg of laat zal verraden.

— Maar wat zou de hond dan toch wel kunnen verraden?

— Wel, bijvoorbeeld de diefstal van de identiteit van de echte Austin Grammont.

— En die zou, volgens jou, dood zijn?

— Ja, ik denk, dat het de man onder de wagon op het spoorwegemplacement is...

Geruime tijd werd er niets gezegd.

Brand die weer was gaan zitten, had zich achterover in zijn stoel laten vallen, en scheen met gesloten ogen na te denken over wat Raffles hem gezegd had.

Eindelijk antwoordde hij langzaam:

— Als men je er naar vroeg, dan zou je natuurlijk geen enkel bewijs kunnen bijbrengen voor je bewering?

— Geen enkel. Je ziet, dat ik eerlijk ben.

— Maar wel een vermoeden?

— Vermoedens heb ik, Charles en wel zeer ernstige. Ik heb vanochtend, de zogenaamde Austin Grammont gezien. Het was het gezicht van de bankier, het was zijn houding, zijn gang, zijn oogopslag, en toch was hij het weer niet. Niets is moeilijk onder woorden te brengen, maar er lag op zijn gezicht een uitdrukking, die ik er nooit tevoren op had gezien. Wreedheid en boosaardigheid.

— Maar dat is toch niet voldoende. Hij kan wel in een beroerd humeur zijn geweest.

— Op zichzelf zou dat zeker niet voldoende zijn, maar nu het geval met de hond. Gisteren een paar uren na de ontdekking van de inbraak, ging hij met de hond uit, die erg onwillig was om met hem mee te gaan, en een uur later komt hij terug met de mededeling, dat hij het beest in de drukte is kwijt geraakt. Na wat wij aan de Theemskade gezien hebben, kunnen wij natuurlijk al aannemen, dat hij dit gelogen heeft. Hij heeft toen al geprobeerd zich van het dier te ontdoen. Er is nog meer. Grammont was niet thuis in de nacht van de inbraak. Waarom verklaarde hij aan de politie het tegendeel? Omdat hij een alibi wilde hebben. Hij moest die nacht thuis zijn geweest. En om aan alle lastige ondervragingen een einde te

maken, gaf hij te kennen, dat hij geen werk van de inbraak wilde maken. Wij echter weten heel zeker, dat de man in ieder geval voor drie uur in de nacht niet thuis was. Maar waar is hij dan geweest? Te half twaalf ongeveer was hij in de Windsor Club. Daar was bevestigd de echte Grammont. Maar wat er daarna met hem gebeurd is, en waarom hij niet naar zijn huis is gegaan, dat kunnen wij alleen maar raden. Maar het staat nu wel bijna voor mij vast, dat hij vermoord is, en wel door dezelfde man, die nu zijn plaats heeft ingenomen.

— Maar, dan zou die man een dubbelganger van Grammont moeten zijn! riep Brand opgewonden uit.

— Welnu? Is dat zo gek? Het is wetenschappelijk vastgesteld, dat er twee mensen zo sterk op elkaar kunnen lijken, dat zelfs de wederzijdse familieleden zich vergissen. Maar wij zullen ons morgen dadelijk zekerheid verschaffen en op onderzoek uitgaan. Daarbij kan de hond ons van groot nut zijn. En nu zullen wij maar gaan slapen en proberen, niet al te veel over de zaak na te denken.

Raffles wierp nog een blik op de rustig slapende hond en toen verlieten de beide mannen de kamer en gingen naar bed.

De volgende ochtend waren zij allebei weer vroeg uit de veren.

In de kleine eetkamer, die op de tuin uitkeek, lazen zij de ochtendbladen.

Zij bevatten helemaal niets over de inbraak in Harrow Road en maar een paar regels over de lugubere vondst op het spoorwegemplacement.

Het was omstreeks elf uur in de ochtend, toen een taxi voor het sombere gebouw van Scotland Yard stilstond.

Daaruit stapten Raffles en Brand, vergezeld door Sheriff, de fox-terrier.

Beiden hadden zich goed vermomd en zagen er uit als mensen uit de provincie.

Zij stapten op een agent toe, die voor de brede deur op en neer wandelde, en Raffles vroeg beleefd:

— Neem mij niet kwalijk, vriend, maar ik heb in de krant iets gelezen

van de vondst van een geheel ontkleed lijk. Ik kom vanwege een neef, die in Orpington woont en wiens broer sinds een paar dagen spoorloos verdwenen is, van het ogenblik af, dat hij hier in Londen moet zijn aangekomen. Ik zou heel graag het stoffelijk overschot eens willen zien. Ik heb het hondje van mijn vermiste neef meegebracht, misschien kan dat hem wel herkennen, als hij het werkelijk is.

— Ga dan maar naar binnen en vraag naar de dienstdoende brigadier, zei de agent, waarop hij met de handen op de rug weer verder wandelde.

Raffles en Brand stapten het grote, sombere gebouw binnen en even later herhaalde de eerste zijn verzoek aan een bars uitzien agent.

Deze luisterde een beetje ongeduldig naar het verhaal van de zogenaamde provinciaal en zei toen:

— Ik zal u een agent meegeven, u kunt dan zelf zien. Maar schrijf eerst uw naam in dit register.

Raffles schreef de eerste de beste naam, die hem inviel, in een groot boek, dat de brigadier hem toeschoof en daarna volgden hij en Brand een agent, die hen voorging naar het lijkenhuisje.

Met een zware sleutel opende deze de deur en de drie mannen stapten een zaal binnen, waar een hele lage temperatuur heerste.

In het midden stond een lage, grote tafel van hardsteen, een beetje schuins geplaatst, en daarop lag het naakte lichaam van een man uitgestrekt, het hoofd een beetje opzij.

Een sterke elektrische lamp, juist boven de tafel opgehangen, verlichtte het lichaam helder.

En nauwelijks had Sherif het lijk gezien, of hij worstelde om los te komen uit de armen van Raffles en liep, toen hij op de grond was gesprongen, erbarmelijk jankend, met de staart tussen de poten, en de oren in de nek, naar de stenen tafel. Hij ging er met de voorpootjes tegen leunen, besnuffelde even het lijk en begon plotseling te janken zodat het in het hele gebouw te horen moet zijn geweest.

Raffles had Charles Brand een snelle

blik toegeworpen; twijfel was bijna niet meer mogelijk.

Het hondeninstinct had gesproken en dat loog niet.

De agent had verbaasd naar het doen van de hond gekeken en riep nu uit:

— Het is zeker, dat het dier de man kent. Is hij familie van u?

— Dat moet wel zo zijn, nu de hond hem herkent, gaf Raffles ten antwoord. Dan zou die ongelukkige een neef van mij moeten zijn. Ik ga dadelijk naar Orpington terug en haal er zijn broer bij. Wij kunnen nog vandaag gemakkelijk terug zijn. Misschien herkent Jack zijn broer wel aan een paar bijzonderheden, die ik niet ken.

Met grote moeite kon Raffles de terrier van het stoffelijk overschot wegtrekken.

De hond kermde wanhopig en zijn gehuil was akelig om aan te horen.

Maar eindelijk kon Raffles toch Sherif weer onder de arm nemen, en daarna verlieten allen het lijkenhuis.

Raffles en Brand verlieten het hoofdbureau van politie weer, echter niet om naar Orpington te gaan, maar om hun onderzoekingen in Londen zelf voort te zetten.

Zodra zij in de auto waren gestapt, die op hen was blijven wachten, begon Raffles:

— Twijfel is nu, lijkt mij, niet meer mogelijk, het lijk op de stenen tafel is dat van Grammont. De hond sprak een taal, die niet is mis te verstaan. Hij herkende zijn meester dadelijk. Je hebt zelf gezien, hoeveel moeite ik had hem weer mee te krijgen.

— Ja, ik geef nu toe, alles wijst in de richting, die je naar voren bracht.

— Maar dit is niet voldoende. Wij moeten meer bewijzen hebben. Ik zou die man, die nu in het huis van Grammont woont, en die toch Grammont niet is, graag eens van dichtbij in de gaten houden. Ik zou het mijzelf nooit kunnen vergeven, als het naderhand toch zou blijken, dat ik een domme vergissing had begaan.

Het leek wel erg ongewoon, dat een man de moed zou hebben, een dubbeltanger te vermoorden, om dan zijn

plaats in te nemen.

Grammont was bankier en voor alles was het dus noodzakelijk, dat zijn moordenaar verstand had van bankzaken.

Verder moest de man er op rekenen, dat hij te doen kreeg met bedienden, die al jaren lang in dienst van zijn slachtoffer stonden, al zijn gewoonten kenden, en elke afwijking dadelijk zouden opmerken.

In ieder geval stond het dus vast, dat de moordenaar zijn slachtoffer geruime tijd had moeten bestuderen, en dat wel in het geheim, anders zou de gelijkenis tussen de twee mannen wel snel aan het licht zijn gekomen en zijn toestand, na het plegen van de moord, zou daardoor erg gevaarlijk zijn geworden.

Het was nu voor alles zaak, na te gaan, waar Grammont na half twaalf in de nacht van de moord was geweest en waarom hij niet rechtstreeks van de Windsor Club naar zijn huis in Harrow Road was gegaan.

Op de hoek van de Oxford Street, toen de chauffeur de weg naar Charing Cross Station wilde inslaan, tikte Raffles de chauffeur op de schouder en gaf de man opdracht hem naar het clubgebouw te rijden, dat in de Oxford Street was gelegen.

Tien minuten later stapten de twee mannen uit, betaalden de chauffeur en gingen naar binnen.

Raffles was vice-president van de club en Charles Brand kwam daar ook altijd, maar eerder zou de portier aan zijn eigen bestaan hebben getwijfeld, dan aan te nemen, dat die boers geklede mensen, die als het ware de stallucht met zich meedroegen, Zijne Lordschap William Aberdeen en zijn vriend konden zijn.

De man bekeek hen wantrouwend en uit de hoogte en zei toen medelijdend:

— U bent hier zeker verkeerd! Wat wenst u?

— Ik wil je voor alles een halve guinje geven, vriend, antwoordde Raffles glimlachend.

Dat was zeker iets bijzonders voor een provinciaal, maar de portier was blijkbaar van oordeel, dat een geldstuk een geldstuk blijft, onverschillig of het

afkomstig is van een Londense edelman of van een boer uit de provincie.

Hij stak het geldstuk in zijn zak en antwoordde maar op een heel andere toon:

— Misschien willen de heren een der leden van de club spreken?

— Nee, dat niet. Wij wilden u ondervragen, antwoordde Raffles bedaard. Wij zijn niet waar u ons voor houdt, geen boertjes namelijk. Wij zijn particuliere detectives en wij hebben ons een beetje moeten verkleeden, dat is alles.

— Zo, dat is wat anders, kwam de portier.

— Wij komen hier in verband met de inbraak bij mijnheer Austin Grammont, antwoordde Raffles.

— En denkt u, dat ik u van nut zou kunnen zijn om die zaak tot klaarheid te brengen? vroeg de portier verbaasd.

— Dat zou althans echt niet verwonderen, antwoordde Raffles. Er is iets geheimzinnigs in die zaak, ziet u, en daarom komen wij hier, in de hoop, dat wij nieuwe aanknopingspunten kunnen vinden. Vertel ons eens, hoe laat kwam mijnheer Austin Grammont hier? Ik bedoel op de avond van de inbraak.

— Het zal zowat tien uur geweest zijn.

— Was er iets bijzonders aan hem te zien? Ik bedoel was hij zoals altijd?

— Ik heb helemaal niets vreemds bij hem kunnen opmerken, antwoordde de man. Hij knikte mij toe, zoals hij gewoonlijk doet, en gaf daarop zijn overjas in de vestiaire af en ging de trap op naar boven.

— Hoe laat vertrok hij weer?

— Ik denk om bij twaalfen.

— Was er in die tussentijd misschien een boodschap voor hem bezorgd?

— Nee, tenminste niet voor zover ik weet.

— Wij kunnen zeker de kelners wel even ondervragen? Misschien heeft een van hen mijnheer Grammont wel een briefje gebracht.

— Ga gerust uw gang, mijnheer. Maar waarom doet u al die moeite, en vraag het niet aan mijnheer Grammont zelf?

Raffles kneep de lippen op elkaar en

een lichte hulvering liep hem over de rug, de vraag had hem geschokt, want hij zag weer het vreselijk verminkte lijk op de stenen tafel in het sombere lijkenhuisje van het politiebureau liggen...

Hij herstelde zich echter dadelijk en antwoordde:

— Er zijn bijzondere redenen, waarom wij dit juist niet aan mijnheer Grammont kunnen vragen, hij maakt een reis, een hele verre reis.

— Nu, dan moet u zich vergissen, mijnheer, riep de portier lachend uit. Want daar komt mijnheer Grammont net aan.

HOOFDSTUK VI.

DE KNOOP WORDT LOSSER

In een oogwenk had Raffles Brand en de portier in de loge van deze laatste getrokken en de deur op slot gedaan.

— Is hier nog een tweede vertrek achter? vroeg hij gedempt.

— Ja zeker, die deur! antwoordde de portier, erg verbaasd over het optreden van de detektive.

Raffles duwde de deur open en liet de hond naar binnen.

Nu was het dier door twee deuren gescheiden van de man, die net was binnengekomen en nu de trap opging, zonder links of rechts te kijken.

— U zult later wel begrijpen, waarom ik dit deed, zei Raffles op zachte toon tegen de portier. En let wel op, geen woord tegen mijnheer Grammont over dit voorval, of u zou betrokken kunnen worden bij een zaak, die voor u hele onaangename gevolgen zou kunnen hebben.

Raffles had dit zo ernstig gezegd, dat de portier hem verschrikt aankeek en toen de verzekering gaf, dat hij over de komst van de detektive niet zou repen.

Raffles ging de hond weer halen, die onrustig rondsnuffelde alsof hij toch de lucht had gekregen van de man, die zo

juist de trap was opgegaan en daarna verlieten de twee mannen het clubgebouw weer.

Op straat gekomen vroeg Brand:

— Waar gaan wij nu heen?

— Luister, jij neemt de hond mee naar huis en wacht op nadere instructies, antwoordde Raffles. Ik ga naar het huis in Harrow Road, en zal Dayton vragen, mij zijn plaats te laten innemen!

— Een uitstekend idee. Op die manier zul je misschien het gemakkelijkst achter bepaalde geheimen van de tweede Grammont komen.

Brand nam de hond over en daarna drukten de twee vrienden elkaar de hand en gingen ieder hun weegs.

Raffles had snel opnieuw een taxi gevonden en gaf de chauffeur opdracht hem naar het bankgebouw in Harrow Road te rijden.

Onderweg maakte hij zijn plan op.

Hij zou zoveel aan Dayton vertellen als noodzakelijk was om de butler te bewegen, hem zijn plaats in te ruimen.

Eenmaal in huis, zou het voor Raffles niet al te moeilijk zijn, de nodige opsporingen te doen.

De auto stond stil, Raffles stapte uit,

betaalde en stuurde de chauffeur weg.

Hij belde aan en de deur werd geopend door Henry Dayton.

Deze nam de bezoeker een beetje verbaasd op en zei toen:

— Mag ik weten, waarvoor u komt, mijnheer?

— Ik kom voor u, antwoordde Raffles. Hebt gij tien minuten voor mij? Ik ben particulier detektive.

— Nog altijd voor de inbraak! riep Dayton een beetje ongeduldig uit. Maar het moest u toch bekend zijn, dat mijnheer Grammont geen onderzoek wenst.

— Hij misschien niet, maar de Justitie wel, zei Raffles kalm.

De butler opende de deur wat verder en liet de bezoeker binnen.

Hij ging hem voor naar een kamertje aan het einde van de hall en zei, nadat hij de deur gesloten had:

— Vraag dan, wat u te vragen hebt, mijnheer, maar ik verzeker u, dat ik u niet veel zal kunnen zeggen.

— Ik zal u eerst wat voorstellen en later nog iets vragen, zei Raffles.

— Mij voorstellen? herhaalde de butler langzaam. Wat zou dat wel kunnen zijn?

— Dat zal ik u zeggen, ik wilde voor een dag of een paar dagen uw plaats innemen.

— Hier? In dit huis? Mijn plaats als butler? riep Dayton met een ongelovige blik uit. Waarvoor?

— Met het doel, mijnheer Grammont te bespieden.

— Wat? En daar durft u zo brutaalweg voor uitkomen? riep de butler verontwaardigd uit. Dan bent u aan het verkeerde adres, mijnheer. Ik verraad mijn meester niet.

— Dat doet u ook niet, als u mij uw plaats afstaat, antwoordde Raffles rustig. Mijnheer Grammont is uw meester niet.

De butler keek Raffles een ogenblik aan, alsof hij bang was met een gek te doen te hebben.

Maar toen hij de ernstige blik in de grijze ogen zag, riep hij uit:

— U houdt mij toch niet voor de gek, mijnheer? Mijnheer Grammont mijn meester niet?

— Op die vraag kunt u zich zelf het beste antwoord geven, als u eens bij u zelf te rade gaat, of u sinds eergisteren niets bijzonders bij uw meester hebt opgemerkt.

Raffles had dit zo overredend gezegd, dat de butler verschrikt achteruit week en verbleekte.

Toen kwam het toonloos over zijn lippen:

— Als ik alles goed naga, dan, ja, dan moet ik toegeven, dat mijnheer Grammont niet is als gewoonlijk. Hij heeft sommige van zijn gewoonten laten varen en andere aangenomen, die ik helemaal niet kende! Zo vroeg hij gisterenochtend driftig waar zijn scheerwater bleef, en mijnheer Grammont heeft zich nooit zelf geschoren, zolang ik mij kan herinneren. Ik wist zelfs niet dat hij een scheermes had.

— En verder? Hebt u verder niets vreemds opgemerkt? Bedenk u goed, want ik verzeker u, dat het van het grootste belang is.

De butler dacht ingespannen na en riep plotseling uit:

— Juist; het was gisteren de eerste van de maand, en mijnheer Grammont wilde de bedienden zelf betalen. Dit is nu altijd mijn werk geweest, zoals in alle gegoede huizen. Ik zei hem bescheiden, dat ik het wel doen zou, en toen gaf hij mij het geld.

— Nog iets?

— Toen ik gistermiddag langs het kantoor liep, hoorde ik toevallig de boekhouder tegen de procuratiehouder zeggen, dat hij helemaal niets begreep van een order, die mijnheer Grammont hem had gegeven. De procuratiehouder haalde toen de schouders op en gaf te kennen, dat hij zelf al de hele ochtend met mijnheer Grammont overhoop lag. Hij dacht dat er iets helemaal niet in orde was.

— Daaraan heb ik voorlopig genoeg! Het blijft mogelijk, dat mijnheer Grammont door een of ander voorval, waarvan wij niets weten, een schok heeft gekregen en daardoor veranderd is, maar ik moet zekerheid hebben. U loopt in geen geval gevaar, daar zal ik voor oppassen. U hebt niets anders te

doen, dan mij toe te staan, uw uiterlijk aan te nemen en één dag, hoogstens twee dagen in uw plaats mijnheer Grammont te bedienen.

Nog even scheen Dayton in tweestrijd te staan, en toen hief hij snel het hoofd op en zei:

— Het zij dan zo, mijnheer. Uw woorden hebben vastere vorm gegeven aan mijn vage vermoedens. Ik sta tot uw dienst. Alleen wilde ik dit nog weten; als die man, die hier in huis de meester speelt, niet mijnheer Grammont is, wat is er dan van mijn meester geworden?

Een ogenblik overwoog Raffles, of hij de butler de waarheid zou zeggen, maar hij bedacht zich nog bijtijds en antwoordde:

— In ieder geval iets heel ernstigs. Juist om te ontdekken wat het is, wil ik deze vreemde man op de vingers kijken.

— Zou het geen aanbeveling verdienen, miss Hotspur, de huishoudster, in het komplot te nemen?

— Dat kunnen wij doen, maar het is niet nodig. Want ik verzeker u, dat ik zodanig uw voorkomen zal imiteren, dat zelfs deze beste dame mij niet zal herkennen. Kunt u niet een boodschap bedenken, die u een uur buitenhuis houdt?

— Mijnheer Grammont heeft gezegd, dat hij pas laat zou terugkeren. Ik kan het er dus wel op wagen.

— Dan ga ik nu weg en verwacht u binnen vijf minuten op de hoek van de volgende straat. Ik zal voor een auto zorgen.

Hij knikte de butler vriendelijk toe, en verliet het huis, om op straat een taxi aan te roepen.

Hij hoefde maar een paar minuten te wachten, totdat Dayton verscheen.

Hij had een korte overjas aan en droeg een hoed.

Raffles gaf de chauffeur opdracht, hen naar een klein hotel te rijden, op een half uur lopens afstand.

Daar bestelde hij een kamer, betaalde vooruit, en ging erheen, vergezeld door Dayton.

Direkt pakte hij de kleine tas uit, die hij bij zich had, nam er een pruik

en een aantal kleine flesjes met verschillende vloeistoffen uit, deed zijn bovenkleden uit en begon zich heel zorgvuldig te grimeren.

Telkens wierp hij een blik op het gezicht van de butler, haalde hier een fijne streep, trok daar een rimpel, maakte de huidskleur lichter door haar vochtig te maken met een kleurloos watertje en verfde zijn wenkbrauwen met een andere kleurstof, zodat zij donkergrijs werden.

Met behulp van een dunne, hechtpleister trok hij de ogen aan de buitenhoeken iets omhoog, want de ogen van Dayton stonden iets schuin, en nadat hij een paar korte bakkebaarden op zijn wangen had geplakt, was de gelijkenis werkelijk verbluffend.

Dayton zat verstomd naar de zogenaamde detektive te kijken en zei nu vol bewondering:

— Ik moet zeggen, dat u uw vak verstaat, mijnheer.

— Gewoonte, vriend Dayton, niets dan gewoonte, gaf Raffles glimlachend te kennen. Nu nog uw overjas en uw hoed, en dan ben ik klaar. Hebt u hier in de stad familie, naar wie u zolang toe kunt gaan?

— Ik kan naar mijn zuster gaan, mijnheer.

— Mooi zo. U moet daar zolang blijven, tot u bericht van mij krijgt. Dan vertrek ik nu eerst, u wacht nog een half uurtje en vertrekt dan op uw beurt. Op die manier lopen wij het minst gevaar, dat men de verkleedpartij opmerkt. Hier hebt u mijn overjas en hoed.

De beide mannen waren nu helemaal klaar, en er stonden twee Daytons in het vertrek, zo volkomen gelijk aan elkaar wat het gezicht betreft, dat niemand het verschil had kunnen ontdekken, of had kunnen zeggen, wie de echte of wie de nagemaakte butler was.

Raffles bekeek zich nogmaals in de grote spiegel, die in de eenvoudige hotelkamer hing, en daarop gaf hij Dayton een hand en zei:

— Nu ga ik! En ik hoop, u snel bericht te kunnen sturen. Geef mij nu het adres van uw zuster.

Dayton schreef het adres op een klein stukje papier en gaf het aan Raffles, die het in zijn zak liet glijden.

Daarna verliet hij de kamer, overtuigde zich, dat er geen kelners in de buurt waren en liep snel de trap af en door de grote hall naar buiten.

Raffles riep dadelijk een taxi aan, en liet zich tot op een vijftig meter van het huis van Grammont brengen.

Daar stapte hij uit, betaalde de chauffeur en ging lopend verder.

Hij belde aan, en de deur werd geopend door een waardige oude dame van ruim zestig jaar, met een grote bril op de scherpe neus.

— Ik wist niet, dat je uit geweest was, Dayton, zei de dame, miss Hots-pur.

— Ik ben wat langer opgehouden, dan ik dacht, miss, kwam Raffles, uitstekend de stem van Dayton nabootsend, en blij, dat hij blijkbaar direkt voor Dayton werd gehouden. Neem het mij asjeblieft niet kwalijk.

— Ik zal je het zeker niet kwalijk nemen, Dayton, maar als mijnheer Grammont het merkte... Je weet wel, dat hij de laatste dagen niet erg best in zijn humeur is.

— Is hij in die tussentijd thuisgekomen? riep Raffles met voorgewende schrik uit.

— Dat niet, maar het zal zo lang niet meer duren. Mijnheer eet thuis, dat weet je.

Raffles wist er natuurlijk niets van, maar hij knikte, alsof hij er alles van begreep, en ging snel naar het bedien-denvertrek om daar zijn jas en hoed uit te doen.

Het was hem nu van groot voordeel, dat hij het huis zo goed kende, want nu zou hij zich zeker niet zo gauw vergissen.

Niemand van de bedienden scheen ook maar een ogenblik aan zijn identiteit te twifelen, noch de kamerbediende, noch de kok, noch de huisknecht.

En Raffles zelf maakte geen fouten.

Alles wat hij deed, was volkomen correct, en een butler met jaren praktijk zou hem niet hebben kunnen verbeteren.

Hij overtuigde zich, dat alles in de

keuken in orde was, proefde van de spijzen, gaf een paar orders, en liep toen vlug naar de tweede verdieping, waar hij wist, dat de slaapkamer van Grammont lag.

Snel opende hij de deur en ging naar binnen.

Hij liep naar de kleerkast toe en onderzocht deze vlug.

Daar hingen, keurig gerangschikt, blijkbaar het werk van Dayton, alle costuums van de bankier, zijn sportpak, zijn zomercostuums, zijn motorjekker, zijn smokings en zijn rokecostuums.

Naar een van deze laatste kledingstukken zocht Raffles; de overige konden hem voor het ogenblik minder schelen.

Hij nam een rok van de haak en begon snel maar grondig alle zakken te doorzoeken.

Hij stak de hand beurtelings in de beide binnenzakken en daarna in de zakken in de panden.

De tweede zak bleek iets uitgescheurd te zijn, misschien door een zware toneelkijker, want Grammont bleek nogal nonchalant met zijn kleren om te springen.

En toen Raffles de hand door dat gat stak, voelde hij iets ritselen, hij haalde een opgevouwen briefje te voorschijn...

Het had een zachtivoorkleurige tint en rook sterk naar viooltjes.

De korte inhoud, met potlood geschreven, luidde als volgt:

Lieve Austin,

Ik wil je alles vergeven, ik wil alles vergeten, en geld wil ik ook niet hebben. Ik wacht op je vanavond na afloop van de voorstelling op de hoek van het spoorwegdepot in Paddington. Twaalf uur. Ik hou van je.

Je Nelly.

Raffles liet het briefje snel in zijn zak glijden en hing de rok weer weg.

Terwijl hij dit deed, ging de deur open en Grammont verscheen op de drempel.

Hij bleef even staan waar hij stond en vroeg toen:

— Wat voer je daar uit, Dayton?

Raffles dacht wantrouwen in zijn stem te horen en antwoordde onderdanig:

— Ik wilde mij even overtuigen, dat de rokcostuums van mijnheer in orde zijn, ik meende mij te herinneren, dat er een gat was in een van de achterzakken van uw beste rok...

Grammont keek de zogenaamde butler strak aan en zei toen:

— Laat dat maar. Je hoeft niet zo ijverig te zijn. Doe dergelijke dingen als ik het je zeg, en anders niet! Begrepen?

Raffles maakte een zwijgende buiging, sloot de kast en verliet gebogen het vertrek.

Maar op de mat voor de deur stond hij even stil en bromde voor zichzelf:

— Dat verloren briefje, dat vóór papier, dat je over het hoofd hebt gezien, kon je wel eens aan de galg brengen, mijnheer de onbekende.

Hij ging weer de trap af, en nam in de hall de telefoon van de haak.

Hij belde met het hotel, waar hij Dayton had achtergelaten en verzocht de portier de butler aan het toestel te roepen.

En daarop ontspon zich het volgende, korte gesprek:

— Ik ben het, Dayton, je vriend van net. Vertel mij eens vlug of mijnheer Grammont kennis heeft aan een of andere dame, waarschijnlijk een artieste, die Nelly heet.

— Ja zeker, mijnheer. Als ik mij niet vergis, maakte die dame heel wat geld stuk en met haar trouw was het niet bijzonder gesteld. Maar mijnheer Grammont was gek op haar. Wel drie keren heeft zij hem de bons gegeven, en telkens heeft hij haar gesmeekt, het toch weer goed te maken. Dan bleef zij hem ook weer een tijd trouw, maar lang duurde het nooit.

— Kun je mij vertellen, of mijnheer Grammont op de dag van de inbraak een brief van haar heeft gekregen?

— Laat eens even zien, ja, dat is wel mogelijk. Omstreeks vijf uur 's middags kwam een man, die er wel wat als een toneelknecht of iets dergelijks uitzag,

een briefje brengen.

— Hoe zag het er uit?

— Langwerpig, geelachtig... en het rook sterk naar viooltjes, herinner ik mij.

— Ik dank je, Dayton, dat is voorlopig voldoende. Blijf maar op je post, ik kan je vertellen, dat alles goed gaat, in die zin, dat ik op het punt sta, een zware misdaad aan het licht te brengen.

Raffles hing de hoorn weer op de haak en bemoeide zich nu uitsluitend met het middagmaal.

En zo voortreffelijk speelde hij zijn rol, dat de overige bedienden, noch de heer des huizes, noch de huishoudster, ook maar een sekonde aan zijn ware identiteit twijfelden.

Grammont at vlug en scheen in gedachten verdiept, ofschoon Miss Hotspur nu en dan een poging deed, een gesprek aan te knopen.

Maar tegen het dessert zei Grammont plotseling:

— Luister eens, miss Hotspur. Ik moet morgen op reis, het zal wel een verre reis worden, ik denk India of Australië, ik weet het nog niet zeker. In ieder geval blijf ik minstens een half jaar weg.

— Lieve hemel, mijnheer, hoe komt u daar zo ineens op, riep miss Hotspur uit, terwijl zij de handen van verbazing in elkaar sloeg.

— Het is een inval van mij, antwoordde Grammont ongeduldig. Ik had het al lang moeten doen, ik wil daarginds een paar zakenvrienden gaan opzoeken. Wat u betreft, u kunt natuurlijk hier blijven, maar als u liever naar uw ouders gaat...

— Mijn ouders? herhaalde de huishoudster en haar ogen werden vochtig. Bent u dan nu al vergeten, dat de goede oudjes op dezelfde dag gestorven zijn, een half jaar geleden?

Grammont bromde iets van een verontschuldiging en gooidde zijn servet naast zich neer.

Hij stond op, haalde zijn sigarettenkoker te voorschijn en vervolgde, als terloops:

— Wat de bedienden aangaat, zij kun-

nen wel zolang verlof nemen, en als hun dat niet schikt, dan houd ik hen niet tegen, wanneer zij ergens anders een andere betrekking kunnen krijgen.

— Het klopt! Het klopt als een bus! mompelde Raffles zachtjes voor zich heen. De schurk wil zich maar liefst ontdoen van ieder, die Grammont goed gekend heeft. En die reis is ook goed bedacht. Op die manier vergeet men de inbraak en de rest. Maar John Raffles is er ook nog, mijnheer Grammont, of

wie je dan ook bent.

De bankier had het vertrek reeds verlaten en een ogenblik later hoorde Raffles hem bezig in zijn slaapkamer.

Hij stond even te luisteren en daalde toen naar het bediendenvertrek af.

En onderweg maakte hij bij zichzelf de opmerking:

— Als de kerel werkelijk morgen op reis wil gaan, dan mag ik er geen gras over laten groeien.

HOOFDSTUK VII.

DE HAND VAN HET NOODLOT

De volgende ochtend, toen het nauwelijks negen uur had geslagen, stopte een auto voor het huis in Harrow Road.

Daaruit stapte een man met een gebruint intelligent gezicht, die een kleine koffer in de hand hield.

Hij rekende met de chauffeur af en liep op de huisdeur toe.

Raffles was toevallig in de hall, daar hij de gangen van het wild tot iedere prijs wilde nagaan, en daarom opende hij de deur.

Hij keek wat verbaasd naar de heer in het reiscostuum, die op de stoep stond en vroeg:

— Wat is er van uw dienst, mijnheer?

— Wat is dat nu, Dayton, ken je mij niet meer? riep de bezoeker lachend uit. Kom, kom, zo sterk ben ik toch niet veranderd. Vertel maar snel aan mijnheer, dat ik er ben.

— Maar mijnheer Grammont is nog niet eens op, gaf Raffles ten antwoord.

— Dan zal ik hemzelf wel gaan wekken, antwoordde de ander. Voor zijn eigen broer zal hij toch wel geen bezwaren maken. En vooral niet, als die hem in zes jaren niet gezien heeft.

— Zijn broer? herhaalde Raffles, een stap terugwijkend.

— Vindt je dat zo wonderlijk? vroeg de bezoeker, op zijn beurt verbaasd. Je kent me dus inderdaad niet meer?

In plaats van op deze vraag te antwoorden, trok Raffles de broer van Grammont tot zijn grote verwondering de hall in, sloot de deur en voerde hem vlug naar een kleine zijkamer.

Toen begon hij met gedempte stem:

— Luister, mijnheer Grammont. Ik ben Dayton niet. Ik neem alleen maar zijn plaats in, ik ben particuliere detective.

De ander gaf een kreet van schrik en verbazing, en riep toen verschrikt uit:

— Wat betekent dat? Wat is er dan gebeurd? Ik kom net van het station, na zes jaar in Bombay te zijn geweest, en ik weet van niets. Waarom bent u hier als detective in het huis van mijn broer?

— Uw broer, mijnheer, ik ben bang dat hij dood is, zei Raffles op zachte, ernstige toon.

— Wat zegt u daar? riep Grammont

uit, terwijl hij verbleekte en Raffles bij de arm greep. Wat is er dan met hem gebeurd?

— Ik ben bang, dat hij vermoord is, en dat de man, die het deed, hier nu als Austin Grammont in dit huis woont.

De bezoeker liet zich op een stoel neervallen en staarde ontzet voor zich uit.

Een tijdlang was het stil in het vertrek.

Toen hief Philip Grammont plotseling het hoofd op en zei:

— Hoe is dat mogelijk? Iedereen moet dat bedrog dan toch dadelijk ontdekt hebben, tenzij...

— Tenzij de moordenaar sprekend op uw broer leek, vulde Raffles de zin aan.

Plotseling gaf Philip Grammont een schreeuw en riep doodsbleek:

— Dan weet ik, wie het geweest moet zijn. Ik zal het u vertellen; ik heb zes jaren in Bombay gewoond en daar ontmoette ik een paar jaar geleden, bij toeval, op een grote vergadering een man, die zo sprekend op mijn broer leek, dat ik zelf mij zou hebben vergist en hem bijna had aangesproken. Zijn naam kwam voor op de lijst van sprekers van die avond; hij heette Gordon Finn, en toen ik hem op het podium zag staan, was de gelijkenis nog sterker, zo sterk, dat ik werkelijk een ogenblik dacht, dat mijn broer onverwachts uit Londen naar Bombay was gekomen, om daar, onder een aangenomen naam een redevoering te houden op een politieke vergadering. Ik verloor de man echter uit het oog en ik heb daarna nooit meer iets van hem gehoord.

— Dan is er toch iets onbegrijpelijks; hoe is het dan mogelijk, dat die man van het bestaan van een dubbelganger hier in Londen afwist?

Met de vuisten tegen het voorhoofd gedrukt, dacht Philip Grammont een ogenblik na, en riep toen uit:

— Ik herinner mij heel goed, dat mijn broer mij ongeveer een jaar geleden, een heel bekend Londens tijdschrift toestuurde, dat ook veel in Bombay wordt gelezen, en waarin op de voorste pagina een bijna levensgrote foto van hem voorkwam, ik geloof naar aanleiding

van het feit, dat hij als president van de Londense Kamer van Koophandel was benoemd.

— Dat zou veel duidelijk maken, antwoorde Raffles. De moordenaar, Gordon Finn, kan de foto heel goed hebben gezien in de etalage van een boekenwinkel; hij heeft dan uit het korte onderschrift kunnen nagaan, dat uw broer erg rijk was, en toen was zijn plan gemaakt.

— Maar hoe weet u dit allemaal; wat is er dan met mijn broer gebeurd? Wanneer is hij gedood? Bent u de enige, die het weet of vermoedt?

— Probeer kalm te blijven, mijnheer Grammont, dan zal ik u alles vertellen, zei Raffles.

En nu vertelde hij de man alles wat de lezer al bekend is, natuurlijk zonder zijn ware aard te verraden, en terwijl hij zich uitgaf voor particuliere detektive.

Maar één ding was er, dat hij niet verried, en dat was de eerste aanleiding tot zijn wantrouwen, het feit, dat de zogenaamde Grammont tegenover de politie had verklaard, dat hij in de nacht van de inbraak thuis was geweest.

Toen Raffles klaar was met zijn verhaal, bleef Philip Grammont enige tijd onbeweeglijk zitten, met het hoofd in de handen gesteund.

Maar toen sprong hij op en riep woest:

— Is die ellendeling hier in huis?

— Ja, hij is in zijn slaapkamer, hij wilde vanmiddag op reis gaan, naar Australië of India.

— Dan ga ik direkt naar hem toe, ik sla hem op staande voet zijn hersens in.

En hij liep al naar de deur, maar Raffles trad hem in de weg en greep hem bij de arm.

— Laat dat aan de justitie over, zei hij ernstig. Ondanks alles zouden wij ons misschien nog kunnen vergissen. Ik verzeker u, dat hij ons niet zal ontkomen, maar eerst moeten wij al de mogelijke bewijzen verzamelen; dat is alleen maar een kwestie van enkele uren en de schurk zal geen voet verzetten, zonder dat ik hem naga, of laat nagaan.

— Goed, ik zal nog een paar uren ge-

duld hebben, gromde Philip Grammont.

— Ik zei u al, dat het gezicht van de dode door het slaan met een ijzeren staaf, zo sterk was misvormd, dat het niet meer te herkennen viel, maar u bent de broer van het slachtoffer. Misschien weet u wel een herkenningsteken?

Philip Grammont dacht heel even na en riep toen uit:

— Ja, er is er één. Austin is, als jongen, eens door een kameraadje met een pennemes bij ongeluk in het hoofd gestoken. De wond maakte een groot litteken, dat echter door het hoofdhaar bedekt werd. Het litteken moet opzij van het rechteroog zitten, schuin boven het oor!

— Dan zullen wij dat dadelijk gaan onderzoeken, mijnheer Grammont. Ook zullen wij de hond halen en als hij dan nog ontkent, zouden wij de politie te Bombay in de arm kunnen nemen. Ik zal een van mijn helpers hier opbellen, en als die hier eenmaal is, dan ontkomt Gordon Finn niet meer, daarvan geef ik u de verzekering.

Even later stond Raffles aan het telefoontoestel en sprak met Brand en Henderson.

Zij moesten beiden met de terrier in een van de kleine auto's tot dicht bij het huis in Harrow Road rijden, goed op de voordeur van het huis letten en in geen geval toestaan, dat Grammont naar een of ander station ging. Mocht hij dit inderdaad willen doen, dan moesten zij de politie waarschuwen, die dan direkt tot de arrestatie kon overgaan. In het tegenovergestelde geval, dus als de moordenaar het huis niet verliet, moesten zij rustig wachten op de komst van Raffles en de broer van het slachtoffer.

Toen dit alles geregeld was, wendde Raffles zich tot Philip Grammont en zei:

— Ik moet voorlopig hier blijven, ten eerste om geen argwaan te wekken, en vervolgens om de man, die hier nu in huis is, in de gaten te houden, totdat mijn helper mijn plaats inneemt. U kunt in die tijd naar Scotland Yard gaan en daar vragen, dat men het haar van

de vermoorde afscheert, zodat men zich kan overtuigen, of het litteken werkelijk aanwezig is. In dat geval is iedere twijfel natuurlijk uitgesloten. Maar let nu wel op. Gisteren zijn er twee zogenaamde provincialen geweest met de hond, om namens een gewaande neef te Orpington het lijk te identificeren. Een van die provincialen was ik. De hond jankte bij die gelegenheid erbarmelijk en toen was ik er al zeker van, dat hij zijn baas herkende. U kunt dat alles daarginds vertellen. U zult wel begrijpen, waarom ik die rol speelde. Als particuliere detective stel ik er natuurlijk prijs op de officiële politie een vlieg af te vangen.

— Ik zal doen, zoals u wilt, en ik dank u voor uw bemoeiingen. Later zullen wij dat alles wel regelen, hoop ik.

— Dat heeft helemaal geen haast, mijnheer Grammont, zei Raffles, met een vreemde glimlach, en ga nu gauw hij mag in geen geval vertrekken vanmiddag.

Philip Grammont nam zijn hoed en ging de kamer uit, na Raffles een hand te hebben gegeven.

Door de deur zag Raffles hoe hij een taxi aanriep, instapte en wegreed.

Aan de somberste gedachten ten prooi, zat Philip Grammont in een hoek van de auto gedoken.

Het was hem goed gegaan in Bombay en hij hoopte de rest van zijn leven in Engeland te kunnen doorbrengen, in gezelschap van zijn broer, die hij altijd graag had gemogen.

Verheugd en opgewekt had hij zich van het Victoria Station naar het grote huis in Harrow Road laten brengen en daar werd hij door zo 'n vreselijke tijdning ontvangen.

Hij keek op, toen de auto stopte voor het sombere gebouw op het Victoria Embankement, stapte uit en gaf de chauffeur opdracht te wachten.

Door de dienstdoende agent liet hij zijn kaartje naar de hoofdcommissaris brengen en even later stond hij tegenover deze functionaris.

Hij kreeg een stoel aangewezen, maar Philip Grammont bleef staan en zei op

doffe toon:

— Ik zal u niet al te lang lastig vallen, mijnheer, ik wilde graag het lijk zien van de man, die eergisternacht, totaal naakt, en met vreselijke hoofdwonden op het spoorwegemplacement van Paddington is gevonden.

De hoofdcommissaris schudde het hoofd en zei:

— Het spijt mij mijnheer, maar ik meen als zeker te mogen aannemen, dat u een vergeefs bezoek komt brengen. Er zijn al een paar mensen uit de provincie geweest met een hond, en er was geen twijfel mogelijk of het dier herkende het lichaam. Wij verwachten ieder ogenblik de broer van het slachtoffer.

— Ik ben de broer van de dode, mijnheer, antwoordde de man schor. En de hond was zijn eigendom. De mensen, die hier gisteren geweest zijn, waren particuliere detektives.

En nu vertelde de ongelukkige man aan de hoofdcommissaris, wat Raffles hem net had verteld.

Deze had aandachtig geluisterd, maar nu vertoonde zich een trek van ongeduld op zijn gezicht, toen hij zei:

— Die heren van de particuliere detectivedienst gaan altijd heel geheimzinnig te werk, naar het schijnt; zij proberen ons altijd een hak te zetten. Ik moet echter erkennen, dat in dit bijzondere geval, uw zegsman het wel eens aan het rechte eind kon hebben. Maar kunt u mij helemaal geen herkenningsteken opgeven?

— Boven het rechteroor, door het haar verborgen, heeft mijn broer een ruitvormig litteken.

— Wij zullen 't direkt zien, mijnheer, antwoordde de commissaris kortaf.

Dadelijk nam hij de telefoon op en bestelde de kapper, die steeds voor dergelijke lugubere werkjes disponibel was.

Tien minuten later was de man ter plaatse en gezamenlijk liep men naar het lijkenhuisje, waar het lichaam van de dode nog altijd op de stenen tafel lag uitgestrekt.

Doodsbleek, met gebalde vuisten, bleef Philip Grammont op de drempel staan,

terwijl de kapper vlug het haar aan de rechterkant begon af te knippen.

Vijf minuten verliepen, en toen boog de commissaris zich over het hoofd van de dode heen en zei op gedempte toon:

— Daar is het litteken.

Met een kreet liep Philip Grammont op het stoffelijk overschot toe en barstte in hartstochtelijke snikken uit.

Een ogenblik liet hij aan zijn smart de vrije loop, maar toen sprong hij op en riep woest:

— Ik weet wie de moordenaar is, mijnheer. Ja, het kan niet anders. Ik weet ook waar hij is. Kunt u niet met een paar man meegaan?

En nu zette hij in kort afgebeten, nu en dan verwarde zinnen uiteen, wat hem een half uur geleden overkomen was.

Met de grootste aandacht had de hoofdcommissaris toegeluisterd, en toen de ongelukkige man zweeg, riep hij uit:

— Ik zal u dadelijk een inspecteur en twee man meegeven, voorzien van een bevel tot inhechtenisneming. Als alles zich inderdaad zo heeft toegedragen, als die particuliere detektive zegt, dan valt er niet aan te twijfelen, of de man, die daar nu in het huis is, moet de moordenaar zijn.

Hij gaf snel een paar bevelen, en een ogenblik later reed Philip Grammont weer naar het huis in Harrow Road terug, nu in gezelschap van een inspecteur van politie en twee rechercheurs.

Op vijftig pas afstand van het bankgebouw stond een kleine auto te wachten, met achter het stuur een man van reusachtige lichaamsbouw; het was Henderson, de trouwe helper van John Raffles, die daar met het geduld van een kat op zijn post was, in gezelschap van Charles Brand, die het huis voortdurend in het oog hield.

De jongeman glimlachte, toen hij de auto zag voorbijrijden en stopte voor de deur van het grote huis.

Hij had de hem welbekende hoofdinspecteur herkend.

Hij boog zich even voorover in de open wagen en zei zachtjes tegen Henderson:

— Ik geloof, dat wij wel rechtsonkeer

kunnen maken, James, zij zullen het alleen wel afkunnen. Maar wij zullen toch even wachten tot zij met het wild weer te voorschijn komen.

Intussen waren de politiebeambten en Grammont snel uitgestapt en naar de voordeur toegelopen.

Raffles had zeker op de uitkijk gestaan, want de voordeur werd dadelijk geopend en de zogenaamde butler liet hen binnen.

Hij wendde zich dadelijk tot de inspecteur van politie en zei zacht:

— Hij is in zijn slaapkamer; ik geloof, dat hij bezig is met zijn haar te verven, voor zover ik door het sleutelgat heb kunnen zien. Ik zal u de weg wijzen, maar maak geen lawaai, want een man als hij is tot alles in staat. Ik zal met een smoesje naar hem toegaan en als de deur eenmaal open is, volgt de rest vanzelf. Mocht hij evenwel niet open doen, dan zal ik u langs een andere weg naar het brede balkon brengen, dat over een groot gedeelte langs de voorgevel loopt, en u kunt dan de balkondeuren wel indrukken.

Sluipend gingen de vijf mannen de trap op.

Op de eerste verdieping kwamen zij miss Hotspur tegen, die een schreeuw van verbazing bijna niet kon onderdrukken, toen zij, aangevoerd door de butler, de vijf mannen zag naderen.

Maar Raffles nam haar terzijde en beet haar toe:

— Geen geluid, alsjeblieft. Ga naar beneden, u zou ons hier maar in de weg lopen.

De huishoudster was zo verbluft over deze vreemde bejegening, dat zij stokstijf op dezelfde plaats bleef staan en met open mond het groepje nastarde, totdat het om de hoek van de trap verdwenen was.

Daar gekomen, legde Raffles de vinger op de mond, en zei zacht:

— Druk u nu zo dicht mogelijk tegen de muur, totdat de deur open is.

Vervolgens ging hij, gewoon lopend en zijn keel schrapend, zoals hij dit ook bij Dayton had opgemerkt, naar de deur van de slaapkamer, klopte aan en zei:

— Een telegram voor mijnheer.

— Schuif het maar onder de deur door, kwam het norse antwoord.

Dat was lastiger, maar Raffles liet zich niet zo gauw vangen.

Hij deed alsof hij probeerde iets onder de deur door te schuiven en zei toen:

— Het gaat niet, mijnheer.

— Leg het dan maar op de tafel in mijn werkkamer.

Dat was alweer een streep door de rekening.

Raffles keerde op zijn voetstappen terug, en bracht de politiemannen langs een zijgang naar de grote biljartzaal, waar hij het balkonraam opende, en zei toen:

— Dit is het balkon; het is het derde raam, dit meegerkend. Ik zelf zal teruggaan en bij de gangdeur post vatten, als hij daardoor soms mocht proberen te ontsnappen.

Terwijl Raffles over de brede gang terugsliep, verdwenen de politiemannen langs het balkon.

Hij kon nog nauwelijks een paar tellen zijn post voor de deur hebben ingenomen, toen het geluid van brekend glas zijn oor trof, gevolgd door een luide op hese toon geuite vloek.

Dadelijk daarop kraakte een schot en daarop volgde het geluid van een worsteling.

Raffles draaide aan de knop van de deur, maar zij was gesloten.

Hij haalde zijn bos lopers te voorschijn en had in een oogwenk het slot open.

Toen hij binnenkwam, zag hij een verwarde kluwen mensenlichamen over de vloer heen en weer rollen.

In een hoek van het vertrek lag een agent, gewond door een schot in de arm.

De moordenaar was een sterke en gespierde man, en hij begreep, dat hij voor zijn leven vocht.

Hij smeet de twee mannen, met wie hij worstelde, herhaaldelijk van zich af, maar de inspecteur was zelf een gespierd man en toen hij er in slaagde de rechterarm van Gordon Finn op zijn rug te wringen, toen was de strijd beëindigd.

Er klikte iets met metalen geluid en de moordenaar staarde als verwezen naar zijn geboeide polsen.

Toen haalde hij met een cynisch gebaar de schouders op en zei:

— U bent de sterkste, ik geef mij gewonnen. Als die vervloekte gelijke-

nis er niet geweest was, dan zou ik nooit hiertoe gekomen zijn! Ik denk dat nu de galg... wel het einde zal zijn.

Gordon Finn had goed geraden, drie weken later werd hij door de jury van Old Bailey schuldig bevonden en door de rechter tot de strop veroordeeld.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

LORD ABERDEEN IN GEVAAR

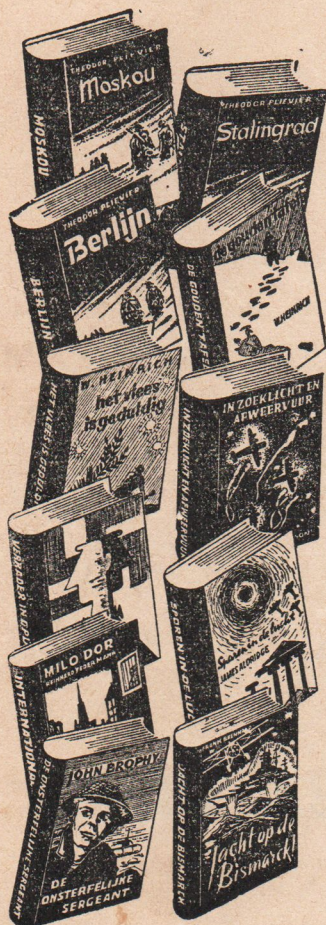
11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :